

Sygn. akt II CSK 230/18

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku W. K. i M. K.

przy uczestnictwie Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa Oddział Terenowy
w K. poprzednio Agencja Nieruchomości Rolnych w Warszawie, M. C., K. K., P. K. i
W. K.

o stwierdzenie zasiedzenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 października 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania M. C.

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 17 października 2017 r., sygn. akt VII Ca (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od uczestniczki postępowania M. C. na rzecz
wnioskodawców kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych)
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze

publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 17 października 2017 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

W judykaturze Sądu Najwyższego zostało wyjaśnione, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oznacza, iż dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi wobec tego wykazać, że orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ., z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ. i z dnia 13 marca 2017 r., I CSK 596/16, nie publ.). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona – w powyższym rozumieniu –

oczywiście uzasadniona. Skarżąca nie wykazała, że zastosowanie 378 § 1, art. 382 i art. 378 § 1 w związku z art. 523 k.p.c. lub art. 176 § 2 k.c., których naruszenie powołała dla uzasadnienia twierdzenia, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, było – w ustalonych okolicznościach sprawy – oczywiście błędne lub doprowadziło do tego, że zaskarżone postanowienie jest oczywiście nieprawidłowe.

Wbrew twierdzeniom skarżącej Sąd Okręgowy – dochowując wymagań wynikających z art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. – w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia nie pominął zarzutu naruszenia art. 176 § 2 k.c., gdyż wyjaśnił, dlaczego w rachubę wchodziło stwierdzenie nabycia własności działki przez zasiedzenie tylko przez S. K. i jego spadkobierców, a nie przez pozostałych spadkobierców F. i A. K. Nie ma również podstaw do twierdzenia o naruszeniu art. 378 § 1 w związku z art. 523 k.p.c., skoro – jak wynika z akt sprawy – postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 16 października 2015 r. nie zostało uchylone i musiało być wzięte pod uwagę przez Sąd Okręgowy przy rozpatrywaniu apelacji od postanowienia Sądu Rejonowego w S. z dnia 11 stycznia 2017 r. Postanowieniem Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 września 2016 r. uchylone zostało jedynie postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 27 października 2015 r., którym uzupełnione zostało postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 16 października 2015 r. W zakresie tego uzupełnienia Sąd Rejonowy w S. ponownie rozpoznał sprawę i wydał postanowienie z dnia 11 stycznia 2017 r., od którego Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację skarżącej postanowieniem z dnia 17 października 2017 r., objętym niniejszą skargą kasacyjną. Przyjęta z kolei przez Sąd Okręgowy wykładnia art. 176 § 2 k.c. nie może być uznana za oczywiście nieprawidłową. Sąd miał podstawy do uznania, że – chociaż posiadanie działki weszło w skład spadku po F. i A. K. i przypadło wszystkim ich spadkobiercom – to tylko S. K. i jego spadkobiercy zasiedzieli tę działkę, skoro tylko oni kontynuowali jej samoistne posiadanie.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 3 i art. 98 § 3 w związku z art. 99 oraz art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c.

aj